

N:o 130.

Uppläst och godkänd hos Första Kammarén den 11 maj 1894.
— — — — Andra Kammarén den 11 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående upphäfvande af
cirkuläret den 14 juni 1820 om förbud mot skådespels
uppförande å vissa dagar.*

(Första Kammaréns tillfälliga utskotts (n:o 2) utlåtande n:o 2.)
(Andra Kammaréns tillfälliga utskotts (n:o 4) utlåtanden n:is 6 och 27.)

Till Konungen.

I cirkuläret af den 14 juni 1820 till samtliga Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande och konsistorierna stadgas, »att då, i afseende på långfredagen, påskaftonen och påskdagen skådespel på dessa dagar icke uppfördes eller borde uppföras, detsamma dädanefter jemväl komme att gälla för juldagen och julaftonen, pingstdagen och pingstaftonen samt alla bönedagar och dagar före desamme».

Hos Riksdagen har i väckt motion blifvit föreslaget, det Riksdagen måtte hos Eders Kongl. Maj:t anhålla, att nämnda cirkulär må förklaras icke vidare skola vara gällande, till grund för hvilket förslag anförts, hurusom under en lång följd af år detta cirkulär på de flesta ställen i landet icke tillämpats. Der åter tillämpning ifrågakommit, hade detta oblidt upptagits af en ganska talrik allmänhet samt såväl i pressen som eljest förebråelse rigtats mot den administrativa myndigheten för otillständigt tjenstenit. Häraf kunde man draga den slutsats, att stadgandet icke ansåges tidsenligt eller svarande mot tidsandans fordringar på frihet i det enskilda lifvet, samt att, då cirkuläret således

Bih. till Riksd. Prot. 1894. 10 Saml. 1 Afd. 1 Band. 26 Häft. (N:is 130—133.)

öfverlevvat sin tid, detsamma syntes icke vidare böra gälla. Att på papperet ega en lag eller föreskrift, som opåtaladt icke tillämpades, kunde för det allmänna rättsmedvetandet icke vara nyttigt, då derigenom skapades missaktning för lag och gällande föreskrifter icke allenast bland allmänheten utan ock bland de myndigheter, som det ålåge att hvar på sin ort utföra lagstiftarens bud. Då, såsom ofvan nämnts, cirkuläret på de flesta ställen lemnades å sido och endast på få platser gjordes gällande, borde äfven tagas i betraktande den svåra ställning, i hvilken de verkställande myndigheterna på sistnämnda platser genom tillämpningen komme.

Ofvanberörda fråga är i grund och botten af religiös beskaffenhet och är såsom hvarje sådan af ytterst grannliga natur. Dess verkliga innebörd är, huru vida det nu gällande förbudet mot att uppföra skådespel på vissa kyrkans högtidsdagar skall upphävas eller ej, eller med andra ord, frågan berör helgden af de högtider, då kristenheten firar sina största minnen, och af de dagar, då hela vårt folk kallas af sin Konung att lägga alla verldsliga bestyr å sido för att begifva sig till templen till gemensam bot, bön och tacksägelse. Förnekas kan ej, att förbudet på de flesta ställen ej vederbörligen upprätthålles, men tvifvelaktigt torde dock vara, om den allmänna meningen i landet verkligen önskar dess fullständiga upphäfvande. Det kan nemligen med allt skäl antagas, att många kyrkans vänner blott med smärta skulle förnimma, att skådespel finge uppföras t. ex. på långfredagen och kyrkans öfriga stora högtidsdagar, hvari helt visst de fleste skulle se ett undergräfvande af hvad de vant sig anse dyrt och heligt. Å andra sidan kan framhållas, att flere af de i cirkulärbrefvet omnämnda dagarne näppeligen torde vara af den betydelse, att ej uppförandet af skådespel kunde vara tillåtet på dem lika så väl som på vanliga söndagar och lördagar.

Riksdagen, som sålunda anser en inskränkning af ifrågavarande förbud vara lämplig, får i anledning häraf anhålla, att Eders Kongl. Maj:t behagade taga i öfvervägande i hvad mån förbudet i cirkuläret den 14 juni 1820 mot skådespels uppförande å vissa dagar må kunna inskränkas till kyrkans stora högtidsdagar.

Stockholm den 11 maj 1894.

Men undersätlig vördnad.